

děle), takže její provedení dne 21. února 1928 stalo se opožděně. Žádostí o ustanovení obhájce chudých k vypracování zmateční stížnosti nebyla zákonná lhůta prodloužena (§ 6 tr. ř.). Při ohlášení zmateční stížnosti nebyl žádný z důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. vypočtených ani výslovně ani zřejmým poukazem uveden. Bylo proto včas ohlášenou, avšak opožděně provedenou zmateční stížnost zavrhnouti podle § 4 čís. 1. novely ku tr. ř. již v zasedání neveřejném, když tak po rozumu § 1 čís. 2 téže novely neučinil již soud první stolice.

Čís. 3125.

Okolnost, že senát, který se usnesl o podmíněném odsouzení (§ 7 odst. druhý zákona o podmíněném odsouzení) byl z části jinak obsazen, než senát, který vynесl rozsudek, nezakládá zmatek (čís. 1 § 281 tr. ř.).

Je věcí volného uvážení soudu, zda jest ještě konati nebo doplniti šetření dříve, než se rozhodne o podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, Zm II 433/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu v Olomouci ze dne 4. července 1927, jímž bylo rozhodnuto o podmíněném odkladu výkonu trestu uloženého rozsudkem téhož soudu ze dne 22. března 1926.

Důvody:

Usnesení krajského soudu v Olomouci ze dne 4. července 1927, jímž bylo rozhodnuto podle § 7 (2) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. o podmíněném odsouzení Marie K-ové, Jana H-a a Aloisa H-a, napadá Jan H. zmateční stížností z důvodů zmatku čís. 1 a 5 § 281 tr. ř. Důvodu zmatku čís. 1 § 281 tr. ř. dovolává se zmateční stížnost bezdůvodně, neboť nedovozuje, že nastala některá z podmínek pro uplatňování tohoto zmatku tam stanovených, nýbrž namítá toliko, že senát, který se usnesl o podmíněném odsouzení, byl z části jinak obsazen, než senát, který vynесl rozsudek. Tato okolnost nezakládá však zmatek podle čís. 1 § 281 tr. ř. ani jiný zmatek. Zmateční stížnost přehlíží tu ustanovení § 6 nařízení vlády republiky Československé z 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n., podle něhož veřejné sedění podle § 7 zákona o podmíněném odsouzení provede soud podle možnosti ve stejném složení, jak se byl usnesl na rozsudku. Toto ustanovení je v souladu s trestním řádem, který také v případě § 349 tr. ř. vyžaduje totéž obsazení senátu jen podle možnosti. Dovolávaným zmatkem podle čís. 5 § 281 tr. ř. nenapadá zmateční stížnost žádný ze skutkových předpokladů právního závěru nalézacího soudu, jež by bylo lze napadnouti důvodem zmatku čís. 11 § 281 tr. ř., nýbrž vytýká usnesení vadu vnitřního rozporu, jež prý spočívá v tom, že si nalézací soud vyhradil vynesení rozsudkem rozhodnutí o podmíněném odsouzení jen prý proto, že zpráva o pověsti stěžovatele nebyla po ruce, čímž dal prý na jevo, že jsou u stěžovatele dů-

vody pro odepření podmíněného odsouzení, má-li pověst dobrou, — a že pak stěžovateli podmíněné odsouzení odepřel, ač zpráva o pověsti stěžovatelově jest příznivá. Vadu vnitřního rozporu lze vytýkati jen, jsou-li v rozsudku (usnesení podle § 7 zákona o podmíněném odsouzení) současně zjištěny skutečnosti, jež vedle sebe nemohou logicky obstáti, poněvadž se navzájem vylučují. Jest zřejmo, že zmateční stížnost takového vnitřního odporu neuplatňuje. Je věcí volného uvážení nalézacího soudu, zda jest ještě konati nebo doplniti šetření dříve, než se rozhodne o podmíněném odsouzení. V tomto případě uznal nalézací soud, že jest zapotřebí ku doplnění šetření vyžádati ještě zprávu o pověsti Jana H-a, než rozhodne o jeho podmíněném odsouzení. Tím nebylo vysloveno nalézacím soudem, že není příčiny Janu H-ovi podmíněné odsouzení odepřiti, má-li dobrou pověst a že jen proto, jen za účelem opatření zprávy o tom, vyhradil nalézací soud dotčené rozhodnutí veřejnému sedění ve smyslu § 7 zákona o podm. ods., — nýbrž vyhradil nalézací soud zkoumání celé otázky tomuto veřejnému sedění, vyhradil si, jak je ve výroku rozsudku výslovně uvedeno, »rozhodnouti o podmíněném odsouzení po vyžádání zpráv o pověsti Jana a Aloisa H-a.« Bylo proto zmateční stížnost jako zřejmě neodůvodněnou zavrhnouti podle § 4 čis. 2 zákona z 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned při neveřejné poradě.

Čís. 3126.

Přestup z jedné politické strany do druhé sám o sobě není ještě činem nečestným nebo nemravným, zejména, když se stal po náležité rozvaze a z vážných důvodů, kotvících ve vnitřním přesvědčení; není proto pouhé faktum přestupu samo o sobě činem na cti důtklivým.

(Rozh. ze dne 23. března 1928, Zm I 660/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. září 1927, jímž byl obžalovaný sprostěn podle § 259/3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti ve smyslu § 487, 488, 491, 493 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud stížnost namítá s hlediska důvodu zmatečnosti čis. 9 a) § 281 tr. ř., že pozastavenými výrazy a větami byl stěžovatel viněn z vlastností opovrhlivých a ze smýšlení opovrhlivého a že kvalifikace těchto výrazů jako přípustné kritiky je právně mylná, sluší jí odvěti, že výrok soudu o »kritice« nesmí býti z celé souvislosti důvodů vytržen, nýbrž že musí při každém provádění hmotněprávního důvodu zmatečnosti býti dbáno všech skutkových zjištění rozsudečných jako celku a jedině na tomto podkladě lze doličovati právní omyl rozsudku. A tu je v souzeném případě skutkově zjištěno, že soukromý obžalobce byl několik let stoupencem strany republikánské, že často u svědka